

at vi skulle sørge for, at Hr. Stank, Hr. Mørk og Hr. Tørst ikke bleve frie for at betale de Udgifter, som de have været med at neksalde over Børgerne; men jeg troer, at dette er en saa falsk Betragtning som vel mulig, idet de, der især ville høste Nytte af det Endringsforslag, jeg her har været med at stille, neppe kunne siges at være dem, der have fremkaldt de kostbare communale Anlæg, som den ærede Taler sigtede til; det er jo netop selve Børgerne, som vi igjennem vort Forslag søge at lade tilflyde, hvad Billighed og Retfærdighed kan fordre. Den ærede Taler sagde endvidere: hvorfor lader man Indtægter under 400 Rd. slippe fri for Skat? Og han fandt, at man ved at lade dem slippe fri havde taget Hensyn til Børneantallet og slige Forhold; men jeg troer, at det Hensyn, der gjør, at man lader en Indtægt af 400 Rd. være ganske fri, ogsaa maa lede til, at man endvidere tager Hensyn til de Børder, der kunne hvile paa de smaa Indtægter; thi det er jo piansynligt, at naar man erkjender, at en Indtægt under 400 Rd. ikke bør svare Skat, maa Billighed ogsaa bringe til at indsee, at naar f. Ex. mange Børn skulle leve af en Indtægt, der er noget over 400 Rd., ville Mange være langt mindre istand til at bide Skatten, end naar de havde en Indtægt af under 400 Rd., men ingen Børn. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg indtrængende opfordrer det ærede Thing til at stemme for dette Forslag, og idet jeg bemærker, at hvad de ærede Rigsdagsmænd for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Somard) og Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) hittede om, at den Bestemmelse, der ligger i Forslaget under Nr. 39, blev overflødig ved Endringen under Nr. 51 til § 12, maa heroe paa en Misforstaaelse; thi for det Første kommer jo Forslaget under Nr. 39, som hørende til § 10, først under Afstemning, og for det Andet er det stillet af mig under Forudsætning af og med Dnsle om, at § 12 ikke skulde blive vedtaget. Det er ganske vist, at hvis Forslaget under Nr. 51 og § 12 vedtages, vil vort Endringsforslag være overflødigt, men i andet Fald ikke.

Ordføreren: Efter de faldne Yttringer skal jeg kun gjøre nogle saa Bemærkninger.

Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 26 vil jeg tillade mig at henstille til Forslagsstillernes Overveelse, om det dog ikke skulde heroe paa en Misforstaaelse, idet en Overlevelsesrente for den, der kjøber en saadan til en Anden, som skal leve længere end den, der kjøber den, kun volder en Udgift og altsaa ikke bringer en Indtægt, medens den, saasnart den begynder at nydes og at give en Indtægt, bliver en virkelig Livrente. Naar saaledes en Mand kjøber en Overlevelsesrente for sin Kone, altsaa en Livrente, der skal begynde at løbe, naar han dør, saa kan den kun volde ham Udgift, men naar derimod Konen kommer til at nyde den, saa hører den op at være en Overlevelsesrente og bliver en Livrente; jeg troer derfor, at Ordene i Lovforslaget ere correcte, og at denne Tilføielse vil være overflødig. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 33 skal jeg tillade mig at bemærke, at naaget det er deelt i to forskjellige Forslag, er der dog vistnok en meget nøie Forbindelse imellem dem. Der siges nemlig under Lit. a, at Forpligtelsen til at give Oplysninger kun skal gjælde „forsaavidt særegne Bestemmelser ikke maatte medføre Undtagelser i den Henseende“. Meningen hermed kan jo kun være, at ældre Lovbestemmelser i den Henseende ikke skulle berøres af den foreliggende Lov, hvormod der siges under Lit. C., at Domstolene skulle afgjøre, hvorvidt Vedkommende ere forpligtede til at give Oplysninger eller ikke; men dette kunde jo ikke have nogen Betydning, naar Forslaget under Lit. a ikke var vedtaget; thi hvor paa skulde det da heroe, om Vedkommende vare pligtige til, at give Oplysninger eller ikke? Det maatte heroe paa, om der var Lovbestemmelser, der havde fritaget dem for at give saadanne eller ikke, hvormod det aabenbart ikke kunde komme an paa aldeles specielle Forhold, om det nemlig var hensigtsmæssigt for det vedkommende Institut at give Oplysninger eller ikke. Det Hele dreier sig altsaa om, at den lovgivende Myndighed ikke skulde være heretiget til at have ældre Bestemmelser, som paa høde Tausshed i visse Tilfælde; men dette er Noget, der herfra ikke paa nogen Maade kan eller bør anerkjendes, end ikke overfor Nationalbanken, der aabenbart maa staae under den